

Nr 376.

Av herr **Andersson** i Dunker, *angående ökat skydd mot skadegörelse å växande ungskog.*

Vid åtskilliga tillfällen ha inom riksdagen väckts förslag avsedda att åstadkomma bättre skydd mot skadegörelse å växande ungskog. Senast påyrkades vid 1929 års riksdag i motion nr 293 i andra kammaren åtgärder i detta syfte. 1924 års riksdag hade i skrivelse till Kungl. Maj:t anhållit om åtgärders vidtagande, men skrivelsen föranledde ingen åtgärd.

Detta är dock en fråga av sådan betydelse, att den ej kan skjutas åsido, förrän resultat vunnits.

Från det allmännas sida offras för varje år allt större summor till främjande av skogsproduktionen och i skogsvårdande syfte. De enskilda skogsägarnas intresse för skogen och för dess rationella vård blir för varje år allt starkare. Skogsägarnas skyldigheter äro också genom en ganska rigorös lagstiftning fastställda. En skogsägare får även underkasta sig en extra beskattning, då han vill tillgodogöra sig någon avkastning av sin skog. Måste det då icke anses vara ett underligt förhållande, att icke skogen skall åtnjuta det skydd mot skadegörelse genom åverkan och stöld, som annan egendom och annan produktion åtnjuter?

Massor av exempel kunde lämnas på svår skadegörelse å skog, som skogsägare jämlikt lagens föreskrifter planterat och dragit upp. Tidningarna innehålla bland annat titt och tätt uppgifter härom, och ansvariga myndigheter ha ofta påtalat missförhållandet. Förr var denna skadegörelse å ungskog koncentrerad till trakter omkring städer och större samhällen. Med nuvarande bekväma kommunikationer sträckas emellertid härjningstågen långt ut på landsbygden. Färska exempel finnas, hur vackra ungskogsbestånd särskilt av gran på en enda natt blivit totalt fördärvade. Man icke bara hugger ned ungräd, som man finner lämpliga för sina syften, utan man förstör dessutom många ungräd genom att avhugga topparna. Skadegörelsen blir därigenom så mycket mer omfattande. Ett ungskogsbestånd blir ofta helt ödelagt av en sådan framfart.

Ägaren kan ju stämma den skyldige, men det enda resultatet blir mången gång, att ägaren, sedan han nödgats betala vittnesersättning och dylikt, får

lösa ett intyg om att vederbörande skogsskövlare är medellös, då det utdömda skadeståndet skall betalas.

Det är fara värt att en hel del av vad som nu genom allmänt och enskilt intresse och offervilja göres för en bättre skogsvård går till spillo, om icke effektiva åtgärder snarast vidtagas för att stävja den skadegörelse och plundringstrafik mot ungskogsbestånden, som nu mångenstädes bedrives.

Med stöd av det anförda hemställas,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning rörande ökat skydd mot skadegörelse å växande ungskog samt om framläggande för riksdagen av det förslag, vartill utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 31 jan. 1930.

Harald Andersson
i Dunker.
